

על ראשי העם הקדוש.  
 איך עולה בדבור? שהרי  
 בהתחלה, כשפן אדם קם בבקר,  
 יש לו לברך לרבנונו בשעה  
 שפקח עיניו. איך מברך? כך היו  
 עושים חסידים ראשונים: נטלה  
 של מים היו נותנים לפניהם,  
 ובזמן שמתעוררים בלילה,  
 רוחצים ידיהם, ועומדים  
 ועוסקים בתורה ומברכים על  
 קריאתה. וכשהתרגול קורא, אז  
 חצות הלילה ממש, ואז הקדוש  
 ברוך הוא נמצא עם הצדיקים  
 בגן עדן. ואסור לברך בידים  
 טמאות ומזהמות, (ומברכים), וכך  
 כל שעה.

בגלל שבשעה שפן אדם ישן,  
 רוחו פורחת ממנו. ובשעה  
 שרוחו פורחת ממנו, רוח טמאה  
 מזמנת ושורה על ידיו ומטמאת  
 אותם, ואסור לברך בהם ללא  
 נטילה. ואם תאמר, אם כך, הרי  
 ביום כשאנינו ישן ורוחו לא  
 פורחת ממנו ולא שורה עליו  
 רוח טמאה, וכשנכנס לבית  
 הפסא לא לברך ולא לקרא בתורה  
 אפלו דבר אחד עד שירחץ ידיו!  
 ואם תאמר בגלל שהם מלכלכים  
 - לא כך הוא, במה התלכלכו?  
 אלא אוי לבני העולם שלא  
 משגיחים ולא יודעים על כבוד  
 רבונם ולא יודעים על מה עומד  
 העולם. יש רוח אחד בכל בית  
 פסא שבעולם ששם שורה ונהנה  
 מאותו לכלוף וטנפת, ומיד  
 שורה על אותן אצבעות ידי הנן  
 אדם.

פתח רבי שמעון ואמר, כל מי  
 ששמח באותם המועדים ולא  
 נותן חלק לקדוש-ברוך-הוא,  
 אותו רע עין, שטן שונא אותו  
 ומקטרט עליו ומסלקו מהעולם,  
 וכמה צרות על צרות מסובב לו.  
 חלק הקדוש ברוך הוא לשמח

נחתא ושריא על רישיהו דעמא קדישא.  
 הוה סלקא בדבורא. דהא בשירותא כד בר  
 נש קאים בצפרא אית ליה לברכא  
 למאריה. בשעתא דפקח עינוי הוה מברך.  
 הכי הוה עבדי חסידי קדמאי, נטלא דמייא  
 הוה יהבי קמייהו, ובזמנא דאתערו בליליא  
 אסתן ידיהו. וקיימי ולעאן באורייתא  
 ומברכי על קריאתה. וכד תרנגולא קרי וכדין  
 פלגות ליליא ממש, וכדין קדשא בריך הוא  
 אשתפח עם צדיקייא בגנתא דעדן, ואסיר  
 לברכא בידין מסואבות ומזהמות. (ומברכיין).  
 וכן כל שעתא.

בגין דבשעתא דבר נש נאים, רוחיה פרחא  
 מניה. ובשעתא דרוחיה פרחא מניה,  
 רוחא מסאבא זמין ושריא על ידוי ומסאב  
 לון ואסיר לברכא בהו בלא נטילה. ואי  
 תימא אי הכי הא ביממא דלא נאים ולא פרח  
 רוחיה מניה ולא שריא עליה רוחא מסאבא  
 וכד עאל לבית הפסא לא יברך ולא יקרא  
 בתורה אפלו מלה חדא עד דיסחי ידוי. ואי  
 תימא בגין דמלוכלכים אנון, לאו הכי הוא,  
 במה אתלכלכו. אלא ווי לבני עלמא דלא  
 משגיחין ולא ידעין ביקרא דמאריהון ולא  
 ידעי על מה קיימא עלמא. רוחא חדא אית  
 בכל בית הפסא דעלמא דשריא תמן ואתהני  
 מההוא לכלוכא וטנופא ומיד שרי על אנון  
 אצבעאן ידוי דבר נש.

פתח רבי שמעון ואמר כל מאן דחדי באנון  
 מועדיא ולא יהיב חולקיה לקדשא  
 בריך הוא, ההוא רע עין שטן שונא אותו  
 וקא מקטרט ליה וסליק ליה מעלמא וכמה  
 עקו על עקו מסבב ליה. חולקיה דקודשא  
 בריך הוא, למחדי למסכני כפום מה דיכיל

לְמַעַבְד. בְּגִין דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּיוֹמֵיָא  
אֵלִין אֲתֵי לְמַחְמֵי לְאַנוּן מְאַנִּין תְּבִירִין דִּילֵיה,  
וְעָאֵל עֲלֵייהוּ וְחָמֵי דְלֹא אֵית לְהוּן לְמַחְדֵי,  
וּבְכֵי עֲלֵייהוּ. סְלִיק לְעֵילָא לְחַרְבָּא עֲלֵמָא.

אַתָּאן בְּנֵי מְתִיבְתָא קָמִיה וְאַמְרֵי רְבוּן  
עֲלֵמָא, רְחוּם וְחַנוּן אֲתַקְרִיאַת  
יִתְגַּלְגְּלוּן רְחֻמְךָ עַל בְּנֵךְ. אָמַר לוּן וְכִי עֲלֵמָא  
לֹא עֲבָדִית לֵיה אֲלֵא עַל חֶסֶד דְּכֹתִיב, (תהלים  
ט) אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה, וְעֲלֵמָא עַל דָּא  
קִיִּימָא. אָמְרֵי קָמִיה מְלֵאכֵי עֲלֵאֵי, רְבוּן  
עֲלֵמָא הָא פְּלַנְיָא דְאַכִּיל וְרוּי וְיָכִיל לְמַעַבְד  
טִיבו עִם מְסַפְנֵי וְלֹא יְהִיב לוּן מִיָּדֵי. אֲתֵי  
הֵהוּא מְקַטְרְגָא וְתַבַּע רְשׁוּ וְרַדְף אֲבַתְרִיָּה  
דִּהֵהוּא בַר נֶשׁ.

מָאן לָן בְּעֲלֵמָא גְדוֹל מְאַבְרָהָם דְּעַבַד  
טִיבו לְכָל בְּרִיָּין. בְּיוֹמָא דְּעַבַד  
מִשְׁתַּיָּיא, מַה כְּתִיב, (בראשית כא) וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד  
וַיִּגְמַל, וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתָּה גְדוֹל בְּיוֹם  
הַגְּמִל אֶת יִצְחָק. עַבַד אַבְרָהָם מִשְׁתַּיָּיא  
וְקָרָא לְכָל רַבְרָבֵי דְרָא לְהֵיָא סְעוּדָתָא.  
וְתַנִּינָן בְּכָל סְעוּדָתָא דְּחַדְוָה, הֵהוּא  
מְקַטְרְגָא אֲזִיל וְחָמֵי אֵי הֵהוּא בַר נֶשׁ  
אַקְדִּים טִיבו לְמַסְפְּנֵי, וּמְסַפְּנֵי בְּבֵיתָא,  
הֵהוּא מְקַטְרְגָא אֲתַפְרֵשׁ מֵהֵהוּא בֵּיתָא וְלֹא  
עָאֵל תַּפְּזֵן, וְאֵי לָאו עָאֵל תַּפְּזֵן. וְחָמֵי  
עַרְבוּבָיָא דְּחַדְוָה בְּלֹא מְסַפְּנֵי וּבְלֹא טִיבו  
דְּאַקְדִּים לְמַסְפְּנֵי, סְלִיק לְעֵילָא וּמְקַטְרְגָא  
עֲלֵיה.

אַבְרָהָם פִּיּוּן דְּזַמִּין לְרַבְרָבֵי דְרָא, נַחַת  
מְקַטְרְגָא וְקָם עַל פְּתַחַא כְּגוּוֹנָא  
דְּמַסְפְּנָא וְלֹא הָוָה מָאן דְּאַשְׁגַּח בֵּיה. אַבְרָהָם  
הָוָה מְשַׁמֵּשׁ לְאַנוּן מְלָכִין וְרַבְרָבִין. שְׂרָה  
אוּנִיקַת בְּנִין לְכַלְהוּ, דְּלֹא הוּוּ מֵהַמְנִין פַּד

עֲנִיִּים כְּפִי מַה שְׂיָכוֹל לַעֲשׂוֹת.  
בְּגַלְל שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיָמִים  
אֵלוּ בָּא לְרֵאוֹת אוֹתָם כְּלִים  
שְׁבוּרִים שְׁלוּ, וְנִכְנַס עֲלֵיהֶם,  
וְרוּאָה שְׂאִין לְהֶם לְשִׁמְחָה, וּבּוֹכָה  
עֲלֵיהֶם. עוֹלָה לְמַעְלָה וְרוּצָה  
לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם,

בְּאִים בְּנֵי הַשִּׁיבָה לְפָנָיו  
וְאוֹמְרִים: רְבוּן הָעוֹלָם, רְחוּם  
וְחַנוּן נִקְרֵאתָ, יִתְגַּלְגְּלוּ רְחֻמְךָ  
עַל בְּנֵיךְ! אָמַר לְהֶם: וְכִי הָעוֹלָם  
לֹא עֲשִׂיתִיהוּ אֲלֵא עַל חֶסֶד,  
שְׁפָתוֹב (תהלים ט) אָמַרְתִּי עוֹלָם  
חֶסֶד יִבְנֶה, וְהָעוֹלָם עַל זֶה קִים.  
אוֹמְרִים לְפָנָיו הַמְּלֵאכִים  
הָעֲלִיּוֹנִים: רְבוּן הָעוֹלָם, הָרִי  
פְּלוּנֵי שְׂאֵכֵל וְשִׁתָּה וְיָכוֹל לַעֲשׂוֹת  
חֶסֶד עִם הָעֲנִיִּים וְלֹא נָתַן לְהֶם  
דְּכַר. בָּא אוֹתוֹ מְקַטְרְגָא וּמְבַקֵּשׁ  
רְשׁוּת, וְרוּדְף אַחַר אוֹתוֹ אִישׁ.

מִי לָנוּ בְּעוֹלָם גְּדוֹל מְאַבְרָהָם  
שְׁעֲשֵׂה חֶסֶד לְכָל הַבְּרִיּוֹת. בְּיוֹם  
שְׁעֲשֵׂה מִשְׁתָּה מַה כְּתוּב? (בראשית  
כא) וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַיִּגְמַל וַיַּעַשׂ  
אַבְרָהָם מִשְׁתָּה גְּדוֹל בְּיוֹם הַגְּמִל  
אֶת יִצְחָק. עֲשֵׂה אַבְרָהָם מִשְׁתָּה  
וְקָרָא לְכָל גְּדוּלֵי הַדּוֹר לְאוֹתָהּ  
סְעוּדָה. וְלְמַדְנּוּ, בְּכָל סְעוּדַת  
שְׂמַחָה אוֹתוֹ מְקַטְרְגָא הוֹלֵף  
וְרוּאָה. אִם אוֹתוֹ אָדָם הַקְּדִים  
חֶסֶד לְעֲנִיִּים וְהָעֲנִיִּים בְּבֵית -  
אוֹתוֹ מְקַטְרְגָא נְפָרַד מְאוֹתוֹ בֵּית  
וְלֹא נִכְנַס שָׁם. וְאִם לֹא - נִכְנַס  
לְשֵׁם וְרוּאָה עַרְבוּבָיָה שֶׁל שְׂמַחָה  
בְּלֵי עֲנִיִּים וּבְלֵי חֶסֶד שְׁהַקְּדִים  
לְעֲנִיִּים, עוֹלָה לְמַעְלָה וּמְקַטְרְגָא  
עֲלֵיו.

בִּיּוֹן שְׁהַזְמִין אַבְרָהָם אֶת גְּדוּלֵי  
הַדּוֹר, יָרַד הַמְקַטְרְגָא וְעָמַד עַל  
הַפְּתַח כְּמוֹ עֲנִי, וְלֹא הָיָה מִי  
שְׁיִשְׁגִּיחַ בוֹ. אַבְרָהָם הָיָה מְשַׁמֵּשׁ  
אֶת אוֹתָם הַמְּלָכִים וְהַגְּדוּלִים.  
שְׂרָה הִינִיקָה בָּנִים לְכָלָם, שְׁלֹא  
הָיוּ מְאַמְנִים כְּשֶׁהוֹלִידָה, אֲלֵא